

Eva Hauserová: *Vlčí tvář* (ukázka)

Když vyšli ven, podlamovaly se pod nimi únavou nohy. Roman mrkl na hodinky, bylo už půl dvanácté večer.

„Já už nemůžu,“ hlesl slabě. „Musím si vzít prášek na spaní a na uklidnění a jít si lehnout, třeští mi hlava... Neboj, přijdu hned kolem sedmý ráno a dorazíme to.“ Nasedl do svého esúvéčka a odhučel do noci.

Tamara vyjela z parkoviště po něm, ale zabočila na hlavní ulici, směrem k agentuře. *Jsem správně nabuzená, nějak to už dorazím, myslela si odhodlaně.* V kancelářích bylo dnes kupodivu liduprázdno, a tak musela při příchodu vypnout alarm.

Posadila se k počítači a zauvažovala, zda si nemá vzít dva aspiriny proti bolení hlavy a zapít je panákem vodky, aby vydržela... Než se stačila rozhodnout nebo se ponořit do náčrtů kampaně PRATOMu, které si vyvolala na monitoru, pocítila po celém těle zvláštní puzení. Volání měsíce.

Tvoje skutečná práce je jinde, znělo jí v hlavě. V tvrdosti tvých svalů a v síle tvých čelistí. Vypni zas počítač a vyjdi ven. Volám tě, volám tě, neváhej, pojd' ke mně... Tak ji vyzýval úplněk.

Uvědomila si, že je právě půlnoc. Bylo jí krystalicky jasné, co dělá, vnímala to zostřeně, třebaže to tak úplně nechápala. Viděla se, jak zhasíná světla, zapíná alarm, vychází do studeného, čerstvého nočního vzduchu. Zahledla se přímo na měsíc. Zavyla.

Jako by tím zvukem – podobný kdysi vyluzovala na jedné skupinové psychoterapii, kam na zkoušku zašla – ze své duše vymývala nekonečný stesk po úplně jiném životě, divokém a spontánním. Plném lásky i nenávisti. A boje. *Vyřídít si to! Vyřídít si to s nepřáteli!*

Spouštěla se na všechny čtyři a už neměla ruce, ale chlupaté tlapy s mohutnými drápy. Cítila, jak se jí celé tělo drátovitě zpevňuje, šlachovatí, hřbet se protahuje do ladné linie, celý trup i končetiny se chvějí touhou po vybití energie. Do nozder jí vnikla směs pronikavých pachů a vůní. Bylo v nich předjarní chvění... a někde v dálce příslib kořisti.

Moc dobře věděla, co dělá, vnímala to svým rozumem a svými mozkovými závitky – změnila se v ohromnou vlčici, je vlkodlačice, a celý ten kancelářský život s nudným posedáváním a krotkým tlacháním jí teď najednou připadá k smíchu.

Zavětrila a rozběhla se jasnou nocí zpátky k sídlu PRATOMu, vzdálenému několik kilometrů, ale jí to zabere jen pár minut. Městská krajina se kolem ní míhala jako jednotlivá šmouha a ona se řítila za svými oběťmi. Před budovou ředitelství PRATOMu zvolnila, zastavila se a znovu zavětrila.

Měla štěstí. Šéfa PRATOMu se sekretářkou zastihla ve vstupních dveřích, právě odcházeli. Šéf plácnul blondýnku majetnický po zadku a dívka se zahihňala, ale vypadala k smrti vyčerpaně... Jenomže to teď Tamaru opravdu nezajímalo. Vtáhla do nozder pach jejich živých, teplých, tepajících těl, nasáklých tukem a čerstvou krví.

Nejdřív se vrhla na šéfa. V krku mu zapraskalo, jak do něj zaťala tesáky. Věděla přesně, jak to udělat, aby celá akce byla blesková. Vytryskla teplá krev, sekretářka ani nestačila vykřiknout, jen se zhrozně nadechnout, a Tamara už drtila tesáky její hrdlo, nořila je do něj a cítila na jazyku horkou tepennou krev.

Když sebou i druhá oběť přestala škubat, s požitkem se pustila do rozsápávání obou těl. Nepřestala, dokud se kousky mrtvol neválely všude kolem a ona neměla nozdry labužnický zahlcené pachem krve a vnitřností.